

Hr. Pinstrup, der er en resolut Mand, har ment, at det kunde stryges helt og holdent. Jeg vil gerne heroverfor sige, at Kravet om Konjunkturtillæggets yderligere Nedsættelse, efter hvad der er foregaaet de foregaaende Aar, er uberettiget, set fra Tjenestemændenes Side, og ubegrundet i det foreliggende Budget og den Stilling, dette tager til andre finansielle Spørgsmaal.

Medens Statsministeren afstod fra positive Udtalelser om dette Spørgsmaal, udtalte han sig derimod meget velvilligt om en Ændring i de gamle Pensionisters Forhold, disse Pensionister, der har deres Pension fra før Lønningsloven af 1919. Han sagde, at det Forslag, han vilde fremsætte, skulde være Vidnesbyrd om hans store Velvillie overfor dem. Da jeg tror, at denne Velvillie er til Stede hos alle Medlemmer her i Tinget, som alle maa erkende Rigtigheden af den Betragtning, der gøres gældende af disse Pensionister, at den Omstændighed, at de har levet under en lavere Lønningslov, ikke kan begrunde, at de skal leve under en lavere Pensionslov, eftersom de Forhold, de lever under, er de samme for alle Pensionisterne, hvad enten deres Pension stammer fra en tidligere eller fra en senere Tid, vil jeg udtale Haabet om, at den højtærede Statsministers velvillige Udtalelser herom vil omsætte sig i Handling, naar han fremsætter Forslaget.

Endnu en Bemærkning vil jeg gøre vedrørende Statens Tjenestemænd, ikke overfor dette høje Ting, som jo ved fuld Besked med dette Forhold, men fordi saa mange ikke er helt klare over det. Naar Statistisk Departement i November 1921 opgør Statens Lønningsudgifter til 295 Millioner, er der mange ude i Befolkningen, der siger: Statens Budget er jo saadant noget som 500 Millioner, og deraf afholdes altsaa til Lønningsudgifter alene 295 Millioner. Mange tror, at Forholdet virkelig er saadan, men Grunden til dette Fejlsyn ligger jo i den Omstændighed, at vort Statsbudget for Statsvirksomhedernes Vedkommende ikke opfører Indtægter og Udgifter paa samme Maade, som de andre Ministeriers Indtægter og Udgifter er opført, men paa selve Statsbudgettets samlede Tal kun opfører Forskellen mellem Indtægter og Udgifter enten som et positivt eller negativt Beløb. Med andre Ord, det samlede Lønningsbudget paa 295 Mill. Kr. vedrører ikke blot de 500 Mill. Kr.s Udgift, som Staten har, men tillige samtlige Statsvirksomheders Indtægtsbudgetter. Jeg har forsøgt at undersøge, hvorledes

Lønningsudgiften for Øjeblikket er paa det foreliggende Budget, idet den Beregning, der plejer at komme fra Statistisk Departement i November Maaned og vistnok ogsaa vil fremkomme i Aar, endnu ikke er til Stede. Af de 295 Mill. Kr., som var opført for det foregaaende Budgetaar, tror jeg, at ca. 159 Mill. Kr. vedrørte ansatte indenfor Statsvirksomhederne og ca. 136 Mill. Kr. ansatte udenfor disse. Nu er Konjunkturtillæget og Dyrtidstillæget formindsket, og jeg antager, at det for de udenfor Statsvirksomhederne ansatte er formindsket med ca. 20 af de 44 Mill. Kr., hvormed de tilsammen er formindsket. Endvidere berører en Del af Sparekommissionernes Forslag ogsaa Tjenestemænd udenfor Statsvirksomhederne, dog i mindre Grad; jeg antager, at Beløbet er ca. 5 Mill. Kr. Med andre Ord, de 136 Mill. Kr. paa Budgettet i Fjor maa antages at være formindsket til 111 Mill. Kr. i Aar. Det vil altsaa sige, at af de i Aar paa Finansloven budgetterede Udgifter, 400 Mill. Kr., andrager de 111 Mill. Kr. Lønninger, og den Forestilling, som man ofte træffer ude i Landet, om, at de $\frac{3}{5}$ af Budgettet gaaar til Lønninger, er altsaa fuldkommen forkert. Nu er det naturligvis rigtigt, at til syvende og sidst er alt, hvad der overhovedet udgives i Verden, et eller andet Sted en Betaling til Mennesker for deres Arbejde, men her er jo Tale om dem, der arbejder for Staten udenfor Statsvirksomhederne, og deres Lønning ser altsaa ud til at være 111 Mill. Kr. Da Statsvirksomhederne for Tiden er opført til Balance med det nuværende Konjunkturtillæg, vil det altsaa ses, at Spørgsmaalet om Konjunkturtillæggets Bortfald kun vedrører de 111 Mill. Kr. og altsaa er i saa Henseende et forholdsvis ringe Spørgsmaal, og jeg tror ogsaa, at man derudfra kan sige, at Kravene om dets Bortfald er ubegrundet.

Derimod vil et andet Spørgsmaal sikkert nødvendigvis maatte bringes til Løsning, nemlig Spørgsmaalet om de højeststaaende Tjenestemænds Bierhverv. Statsministeren er nu atter, efter forskellige Svingninger under Indtryk af Stemninger, som han finder i dette Ting — det sagde han i Fjor —, paa det Stadium, hvor dette Spørgsmaal paa ny overvejes. Jeg vil da ønske, at dette Spørgsmaal endelig en Gang maa naa til en Løsning, saaledes at man har noget fast at gaa ud fra. Jeg tror, det er urigtigt, naar det Blad, som Embedsmændenes Centralorganisation udgiver, har vendt sig meget stærkt mod Udtalel-